

Michael Cobabus

Programma Quo Rector Academiae Rostochiensis Michael Cobabus, Theol. D. & Profess. Cives Academicos Ad Gloriosam Christi Resurgentis Victoriam devota mente recolendam, & pie celebrandam Officiose invitat, & serio adhortatur

Rostochii: Kilius, 1673

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn735987998>

Druck Freier Zugang

PROGRAMMA,

131.

Quo

RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

MICHAEL COBABUS,

Theol. D. & Profess.

Cives Academicos

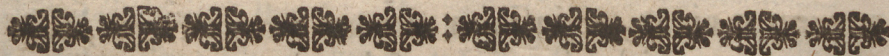
Ad

GLORIOSAM
CHRISTI RESUR-
GENTIS VICTORIAM

devotâ mente recolendam,

& piè celebrandam

Officiosè invitat, & seriò ad-
hortatur.

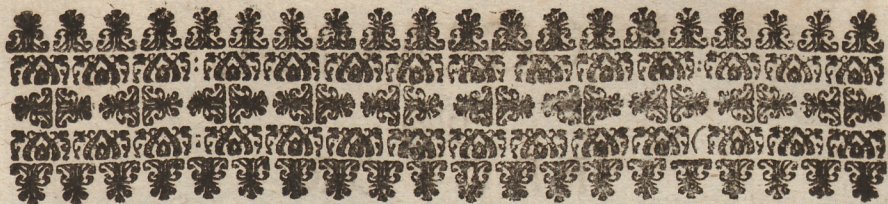

ROSTOCHII,

Typis, JOHANNIS KILII, Universit. Typogr.

Anno M. DC. LXXIII.

R. U. - Progr. 1673/a

Loriosus dies est, æternaque
 memoria, & celebratione di-
 gnus, quo Dominus gloriæ, su-
 perata morte, & contrito in-
 fernalis serpentis capite, ex
 mortuis resurrexit, & Ecclesia
 Christiana lætissimo pectore
 canit: Salve festa dies toto ve-
 nerabilis ævo, quâ DEUS in-
 fernum vicit, & astra tenet. Quamobrem animæ
 Christum sincerè diligenti, atque in ipso omnem sa-
 lutis spem collocanti nulla solemnitas major, nulla
 dies lætior, quàm quæ resurgentem à mortuis Domi-
 num summis laudibus prædicat. Qui enim vitæ, fi-
 dei quæ rationem sic instituit, ut præter Christum,
 nihil quærat, & amplectatur, quid obsecrò accepti-
 us ipsi possit accidere, quàm ut Dominum gloriæ to-
 to pectore celebret, quòd cum magna gloria è mor-
 tuis surrexerit, & suis, nostrisq; hostibus devictis, in
 æternum vivat, ac infinita virtute omnia regat, atq;
 gubernet. *Licet igitur omnes solemnitates, ait S. Chry-
 sostomus, quæ in Ecclesiis pro DEI honore celebrantur,*
sancta

sancta sint, & venerabiles, Dominica tamen resurrectionis dies præ aliis omnibus festis singulares requirit festivitates
Hic dies est *ἡμέρα κυριακή* dies dominicus, *ἡμέρα μεγάλη* dies magnus, quem fecit Dominus, exultemus, & lætemur in eo. Hoc die Christo resurgenti nolle sincere pectore congratulari, plus quam belluinæ foret immanitatis, ac locordix. Nam primum, & præcipuum argumentum nostræ resurrectionis, est Christi gloriosa resurrectio. Si enim mortui non resurgerent, Christus non esset factus primitiæ dormientium; nunc autem, inquit Apostolus cap. 15. 1. ad Cor. Christus à mortuis surrexit, & primitiæ dormientium factus est, quoniam per hominem mors, & per hominem resurrectio mortuorum. Quemadmodum enim per Adamum omnes moriuntur, ita per Christum omnes vivificabuntur. Nam ipse habet claves mortis Apoc. 1. v. 18. Ipsius vocem audient omnes, qui in monumentis sunt, quando hora illa veniet Joh. V. v. 28. Ipse est Dominus vivorum, & mortuorum ad Rom. XIV. v. 15. & Rex gloriæ, qui in consumatione hujus seculi regnum tradet DEO, ac Patri, & evanescere faciet omne imperium, omnemq; potestatem, & virtutem. *Traditio autem regni, ait Hilarius, non est amissio, quod ex ipsius Christi verbis probatur, ait enim, omnia mihi tradita sunt à Patre meo. Ergo, si dedisse caruisse est, Pater quoq; iis caruit, qui dedit; sed Pater tradendo non caret, igitur nec filius intelligi potest cariturus his, quæ Patri tradit.* Tradere ergo regnum DEO & Patri
(2 est

est eo modo non amplius regnare, quo nunc regnat in medio hostium; Sed perducere electos ad contemplationem DEI & Patris, & ostendere modum illum regnandi per verbi ministerium desuisse, fidelesq; sistere Patri cælesti planè liberatos ab omnibus malis, ut sint, ubi Christus est, & victoriâ reportatâ ejus videant claritatem. *Iustos*, scribit Augustinus, *in quibus fide viventibus nunc regnat Christus, per ducturus est ad speciem, quam idem Apostolus vocat, visionem a facie ad faciem.* Ita dictum est cum tradiderit regnum DEO & Patri, ac si diceretur, cum perduxerit credentes ad contemplationem DEI ac Patris. Quando igitur Apostolus dicit: deinde erit finis, cum tradiderit regnum DEO & Patri, non loquitur de fine regni Christi, sed de fine mundi. Quomodo, inquit Ambrosius, tradens regnum Filius evacuare se crederetur, cum dicat Angelus ad Mariam: & dabit illi Dominus Deus sedem Patris sui, & regnabit in Domo Jacob in æternum, & regni ejus non erit finis; & Daniel de eodem regno dicit inter cetera: DEUS celi excitabit aliud regnum, quod nunquam corrumpitur, & hoc regnum æternum erit, nemo igitur dubitat, filium semper regnaturum cum Patre. Si quæritur, quid sibi velit, quod ait Apostolus, oportet illum regnare, donec ponat omnes inimicos sub pedibus ejus? num quid tam diu regnaturus est Dominus, donec incipiant esse inimici sub pedibus ejus, & postquam illi sub pedibus fuerint? respondet Hieronymus, quod tum magis regnare incipiet, cum inimici ceperunt esse sub pedibus. Tum enim

enim manifestum fiet omnibus, quòd Christo secundum hu-
manam naturam subiecta sint omnia. Cum autem subiecta
ei fuerint omnia, tunc & ipse filius subicietur ei, qui subjecit
ipsi omnia, ut DEUS sit omnia in omnibus: non autem Apo-
stolus dicit, quòd tum demum Christus ratione humanæ na-
turæ subicietur DEO, quando traditio regni est facta, & hostes
omnes sunt deleti, sed quòd subiectionem illam, quâ juxta hu-
manam naturam antea DEO subiectus fuit, continuabit, & in
augusto Angelorum, omniumq; beatorum conspectu manife-
stabit. Tunc, scribit Theodoretus, *id est, etiam in magno illo tri-
umpbo Christus ratione humana natura erit Patri subiectus: & Au-
gustinus: Apostolus dicit, tunc Patri filium subiectum futurum, ut
DEUS sit omnia, non tantum in illius forma hominis Christi, sed in
omnibus, id est, ut ad habendam vitam, & satiandum in bonis de-
siderium nostrum natura Divina sufficiat, tum enim DEUS erit o-
mnia in omnibus, cum prater ipsum nihil omnino velle habere caperi-
mus, omnia quippe ipse nobis erit, quando ipso sufficiente nihil de-
erit.* DEUS igitur in electis erit omnia, id est, vice rerum o-
mnium erit ipse nostra vita, salus, virtus, copia, gloria, pax,
omnia bona, finis, & satietas desideriorum nostrorum. Sed
dicet aliquis, quomodo resurgent mortui, & partes carnis cor-
ruptæ colligirursum, & redintegrari possunt in unum corpus,
nam caro putresacta dissolvitur & in pulverem vertitur? Huic
respondet Apostolus per *ἡπιστεῖν*, & eo modo argumentan-
tem vocat stultum, nam cuilibet notum est, quod granum tri-
tici, vel alicujus ex reliquis seminibus non vivificetur, nisi cor-
ruptum fuerit. Qui itaq; unicuiq; semini proprium potest
dare corpus, idem etiam in novissimo die corpora nostra è pul-
vere terræ producere potest, optimèq; novit, quo pacto suum
opus dissolutum rursus concinnet, si sapientiâ opus est, ipse est
sapientiæ fons, si potentiâ, & viribus, nullo indiget socio & ad-
jutore. Neque resurrectionis mortuorum principium cognos-
cendi

scendi est humana ratio; sed divina revelatio. Nam ecce, inquit Apostolus, mysterium vobis dico, ut ostendat doctrinam de resurrectione non cognosci ex lumine naturæ, neq; rationibus Philosophicis demonstrari, sed esse fidei sublimem articulum, qui humanæ rationis captum multum transcendit. Si non prædicaretur Christus a mortuis resurrexisse, tum diceret aliquis, quomodo resurgant mortui: Si autem, ait Apostolus, Christus prædicatur a mortuis resurrexisse, quomodo dicunt quidam inter vos, non esse resurrectionem mortuorum? Nam si Christus resurrexit, etiam mortui resurgent: si verò mortuorum resurrectio non est, neque Christus resurrexit: si autem Christus non resurrexit, inanis erit prædicatio nostra, inanis & fides nostra. Sed omissis aliis fundamentis, quibus nostra resurrectio è Scriptura veteris, & novi Testamenti probatur, maximè optandum foret, ut Christiani non ore externo tantum, sed etiam corde, & sincero pietatis affectu hisce diebus solemnibus, imò non istis duntaxat, sed omni vitæ tempore Christum autorem vitæ summis laudibus celebrarent. Qui enim ipsi verè applaudunt, & de resurrectione a mortuis sincero pectore gratulantur, illi ad eam evehuntur gloriam, & dignitatem, ut fratres ipsius Christi appellentur, & tales revera sint, si in ipsum absque hypoerisi credunt, ac ex ipsius morte, ac gloriosa resurrectione æternam salutem sibi constanti animo pollicentur. Nam qui facit Patris mei cælestis voluntatem, inquit ipse Christus, hic est meus frater, quod ipsum etiam prima illa Servatoris redivi concio luculentissimè exprimit. Vade, & annuncia fratribus meis, ascendo ad Patrem meum, & Patrem vestrum, ad DEUM meum, & DEUM vestrum. Quid autem mirabilius dici, & excogitari potest, quàm hominem fidelem, & in conspectu filiorum hujus seculi, miserum, & abjectum, illius Domini, qui debellatis, fufis, fugatisq; imò prorsus substratis omnibus nostris hostibus, ex morte

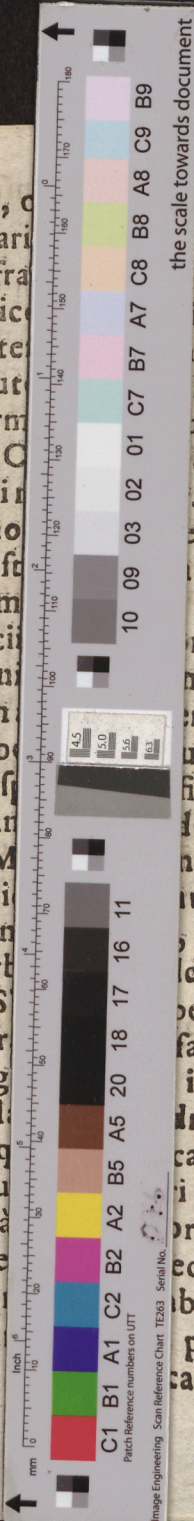
morte gloriosè sua virtute resurrexit, omniaque gubernet, fratrem spiritualemente esse, & appellari? Nullius profectò hominis tanta est vis ingenii, ut fraternitatis hujus splendorem, & amplitudinem, non dico verbis satis dignè amplificare; sed vel cogitando saltem assequi valeat. Quemadmodum autem nemo suã virtute, & merito hanc fraternitatem sibi comparavit; ita infirmus fide ob suam indignitatem ea non privabitur, modò Christo fratri constanter adhæreat, & ab illo sese separari non patiatur. Hic ideò mortem oppetiit, ut indignitatis nostræ labem elueret, atque ideò à mortuis surrexit, ut fraternitatis hujus nobilitatem omnibus fidelibus suavissimè conferret. Cujus sublimitas, cives Academici, vos officii vestri admonere debet, ut festum resurrectionis Domini celebretis non in fermento nequitie & malitie; sed in azymis sinceritatis, & veritatis. Quid enim vobis prodest, Christum à mortuis resurrexisse, omnesque hostes spirituales infinita virtute superasse, si in peccatis permanetis, mundo & prave concupiscentie serviatis, DEUM offendere non vereamini, conscientiam vestram faucietis, proximum lædatis, & calumniis proscindatis, non cogitantes, horam jam instare, quã de unoquoque verbo inutili reddenda est ratio Domino nostro JESU CHRISTO in conspectu omnium beatorum? Quid refert de fraternitate, favore, & clementia Christi gloriarì, si ingratitude, inobedientia, sermonis spurcitie, aliisque flagitiis pias admonitiones negligitis, violatis, & pedibus quasi conculcatis? Quid juvat in ecclesia visibili nomen suum profiteri in Christianis, & externa fidei professione, à sacramentorum communione veris Christi fratribus sese associare, peccata autem manifesta agnoscere nolle. Tantum enim abest, ut illi, qui vivunt sine legis, & iræ Divinæ ad versus peccata.

cata manifesta sensu, sint Christi fratres, & hæredes Dei, ut etiam sint filii fræ, qui à prava concupiscentia victi in densissimis tenebris spiritualiter captivi tenentur. Nam veri fratres Christi voluntatem DEI faciunt, & non tantum cum Christo moriuntur, sed etiam resurgunt, ac omni vanitate sprete, quæ sursum sunt quærunt, ubi Christus est ad dextram Patris sedens. Nisi igitur fraternitatis Christi nuncium remisisse videri velitis, agite cives Academici, imitemini mulieres Christum quærentes, & ipsorum exemplo moniti ipsum quærите non inter mortuos, eos videlicet, qui scelerum, vitiorumquæ somno sepulti à mortuis parum distant; sed inter vivos, eos nimirum qui, excusso securitatis veterno, manè cum mulieribus sepulcrum Christi adeunt, id est magna cum alacritate Christum quærunt in verbo & sacramentis. Moveant vos ingentia, & plurima pericula ecclesiam Christi, & respublicas Christianas circum strepentia, ut animos vestros debira cum humilitate, & reverentia ad DEum dirigatis, & ab eo submissè petatis, qui per Spiritum S. & verbi ministerium peccatores ad seriam penitentiam flectat, & pœnas ingruentes clementissimè mitiget, neq; belli sævitiã omnia vastari, & deleri patiatur.

P.P. sub sigillo Rectoratus, die XXX. Mart. Anno 1673.

morte gloriosè sua virtute resurrexit, conat, fratrem spiritualem esse, & appellari. Etò hominis tanta est vis ingenii, ut frasp splendorem, & amplitudinem, non digne amplificare; sed vel cogitando saltem. Quemadmodum autem nemo suã virtutem fraternitatem sibi comparavit; ita infirmam indignitatem ea non privabitur, modo constantè adhareat, & ab illo sese separari nullo modo idè mortem appetiit, ut indignitatis non haberet, atque ideo à mortuis surrexit, ut suã nobilitatem omnibus fidelibus suavissimè jus sublimitas, cives Academici, vos officium debet, ut festum resurrectionis Domini in fermento nequitie & malitie; sed in veritate, & veritate. Quid enim vobis pro mortuis resurrexisse, omnesquè hostes suã virtute superasse, si in peccatis permanserunt pravæ concupiscentie serviatis, DEUM vereamini, conscientiam vestram faucibus lædatis, & calumniis proscindatis, non ram jam instare, quã de unoquoque verba da est ratio Domino nostro JESU CHRISTO omnium beatorum? Quid refert de fratre, & clementia Christi gloriarì, si ingredientia, sermonis spurcitiè, aliisque conditionibus negligitis, violatis, & pedibus quod. Quid juvat in ecclesia visibili nomen suum Christianis, & externa fidei professione, à communione veris Christi fratribus se se ta autem manifesta agnoscere nolle. Talis ut illi, qui vivunt sine legis, & iræ Divi

the scale towards document

ber-
rofe-
ujus
is di-
leat.
hanc
am-
con-
. Hic
elue-
ujus
Cu-
nere
non-
crita-
um à
finita
do &
non-
um
, ho-
den-
pectu
favo-
ino-
mo-
catis?
i in-
orum
ecca-
best,
pec-
cata,